

LYKKEGAARDS

DAULE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MØSDAL

PETER HØEG OG DET METEOROLOGISKE HELVEDESÅR

Asfalt på asfalt, beton på beton, skrald og knuste flasker og kolossale gule busser med nervenedslidte chauffører der buldrer gennem gaderne og hellere slår en cyklist ihjel, end risikerer den rungende tomhed når bremsekloksen hamres i og alting går i stå. Og vejret? Det er som om jorden er blevet vendt på hovedet og Stillehavet dagligt tømmes ud over én. Himlen er flækket af regn. Det er sommer i København, i det meteorologiske helvedesår 2007.

En dag søger jeg ly i Cinematekets boghandel. Stedet er en oase af viden og kultur. Store, klassiske film med tidløse mesterværker af Bergman, Truffaut og andre gudbenådede koryfæer står linet op i skønneste alfabetiske orden. Jeg rammes af en pludselig veneration for stedet og tørrer forsigtigt regnen af mig før jeg vover at tage én af disse filmperler i hånden.

Oppe ved disken står en lille mand med dynejakke og en Fjällräv på ryggen. Han ligner én der er på vej med den næste båd til Norge. Så går det op for mig hvem det er. Det er løgn, tænker jeg.

Det er Peter Høeg. Danmarks engang eneste nulevende verdensberømte forfatter. Manden der donerede størstedelen af sin formue til altruistiske projekter i den tredje verden, og så ellers – med ét – forsvandt fra offentlighedens søgelys. Helt og aldeles. Mens rygter svirrede om at han havde sluttet sig til en sekt langt, langt inde i Jylland. Stakkels mand.

En ung svensk, kvindelig journalist fik endelig opsporet ham og hevet et par åndrige ord ud af ham, og kort efter udgav han en længe ventet roman. Noget med en fortræffelig hørrelse. Den solgte ikke. Og så forsvandt han igen.

Men nu stod den sky og hemmelighedsfulde forfatter altså her og prøvede høfligt at udfritte ekspedienten om en eller anden film. Hvad var det? Sagde han ikke Peter Sellers? Og noget med en panter? Et fantastisk sammentræf. Jeg havde just været i Fona og set et smukt, lyserødt boksæt med alle Pink Panther-filmene til en rørende billig klat penge. Mon ikke det var den han spurgte efter? Peter Høeg har vel også humor.

Normalt ville jeg aldrig bryde ind. Jeg hader det. Hader den akavede samtale med fremmede mennesker. Man bryder ind i en intimsfære, og når først informationen er overdraget hvad gør man så? Står lidt dumt og kigger på hinanden, nikker stift, og skynder sig væk til hver sit hjørne af verden. Men nu skal det være løgn, skal det. Jeg står med værdifuld information på hånden, noget den store forfatter desperat eftersøger. Jeg træder et skridt frem.

– Er det Pink Panther-pakken du leder efter?

Peter Høeg kigger på mig som om jeg har fået hamret en teltpløk igennem kraniet. Så smiler han behersket, måske lidt anstrengt, og siger så med overbærende, lettere nasal stemmeføring.

– Nej, det er *Les Balles*, det franske mesterværk.

Milliarder af regndråber eksploderer mod den store rude ud til gaden. Et kort øjeblik overvejer jeg et stærkt argument for Peter Sellers' geni, men det her er nok ikke det rette forum. Jeg nikker tavst, vender mig og går ud i regnen.

Sådan går der et par uger med smågrynten og plejen af såret forfængelighed indtil jeg en aften i august står foran Grand i Mikkel Bryggers Gade med hundredvis af andre og spiller Kraftwerks *The Model* på blokfløjte. Det er en del af Strømfestivalen. Folk puster og spytter i lange træør og adskillige ben spræller dansende ud fra vinduerne i bygningerne på hver side. Selv en ældre herre, der med sin kraftige, sølvfarvede manke ligner en filosof, læner sig ud af sit lille vindue og betragter anerkendende hele skuet.

Alle er glade, regnen pløkker for en gangs skyld ikke løs på gud og hvermand, og København er slet ikke så værst igen.